

kets Forhæng, bag hvilket Livets skjulte Kræfter virkede, aldrig vilde faa Mod til at tage Jyttes Skæbne i sin egen Haand og styre den efter sin Vilje. Her stod hun ved Grænsen og erkendte sin Afmagt. Saa sikker hun ogsaa var paa at kende Vejen til sit Barns Fred og Lykke — hun vovede ikke at tage Ansvar paa sig.

»Ske din Vilje!« lød det i hendes Øre med Grandtantens barske Stemme. — Ja ja! Hun gav tabt! Livets misundelige Gud vilde faa sin Hævngerrighed tilfredsstillet. Hun var træt nu og kunde ikke mere.

Gitterlaagen dernede peb paa sine Hængsler. Jytte kom gaaende tankefuldt op gennem Haven. Paa Trappen standsede hun med et lille forskrækket Udbrud, da hun opdagede Moderen.

»Sidder du her? . . . Jeg saa dig jo nylig nede paa Hotellet.«

»Jeg kom for lidt siden.«

»Er du ikke rask?«

»Jo — hvorfor det?«

»Jeg troede, du var gaaet ned til Stranden. Det plejer du jo. Jeg vil gaa op og hvile mig lidt.«

I Døren vendte hun sig om og føjede til:

»Dersom Torben Dihmer skulde komme her igen, saa bliver jeg oppe paa mit Værelse, Mor!«